

туара на градската градина, който играе валсъ подъ позетъ му, и съ мрачната масса на св. Кралъ, на покрива на който нѣкакви си католишки попове изнасятъ тѣлото на умрѣлия Плужевъ—неговото! —за да го закопаятъ на керемидитѣ!

Заранъта той се събуди съ очи хлътнали.

— Пено, сбогомъ, каза той съ плачовенъ гласъ като тръгваше за министерството, и на очитѣ му блѣснахъ сълзи; жена му и тя се неодържа и се просълзи. Сѣкашъ, че се дѣляхъ за сетень пътъ и Славчо тръгваше на война...

Прощаване на Хектора съ Андромаха!

Пена чака съ неисказана тревога връщанието му за обѣдъ. Когато го видѣ, че се зададе отъ вратнята, сърцето ѝ примръ: мжжътъ ѝ пристѣпи нѣколко крачки, блѣденъ още повече, па се опръ до стѣната да не падне.

Тя разбра нещастieto и се спушна къмъ него.

— Скоро доктора! Тичай! заповѣда тя на слугинчето, додѣто поддържаше Славча, който се мжчеше да се закрѣпи правъ.

— Не, небива! избѣбра той немощно.

Пена плачеше.

— Майчице!.. Не грижи се, Славчо! Ти да си живъ.

— Не плачи, мари! пѣшкаше Плужевъ, като съ една ръка си стискаше лѣвата страна, а съ друга бъркаше въ джеба на палтото си. Той извади отъ тамъ разтворенъ министерски пликъ и го подаде на Пена.

— Чети „бумагата“, шѣпне той.

— Остави сега, знамъ! ти да си живъ... хленчеше тя.